

Van pleaser naar dwarsligger: vind je kracht!

Ik ben eigenlijk een heel dwars type. Dat zou je misschien niet zeggen. Ik hoor nog wel eens van mensen dat ze me er frêle uit vinden zien en met mijn hoge stem kom ik ook niet heel stevig over. Het uiterlijk kan dus bedrieglijk zijn, want ik roei nog wel eens tegen de stroom in. Ik heb graag dat dingen op mijn manier gebeuren, en daar ben ik vrij vasthoudend in (referenties zijn te verkrijgen bij mijn man, kinderen en ouders!)

Ik volg niet graag, stippel liever het pad uit, en ben ook nooit idolaat van iemand geweest. In de tijd dat iedereen op school zijn agenda vol plakte met plaatjes van popsterren besteedde ik dat uit. Mijn klasgenoten vonden dat de serie Fame wel bij me paste en zorgden voor een bijpassende uitdossing van mijn agenda (weet je dat die ooit van papier was? #oma vertelt 😊)

Als student aan de Hoge Hotelschool Maastricht heb ik na een half jaar als A-lid, alle benodigde corvees uitgevoerd om lid te mogen worden. Toen het zover was heb ik toch vriendelijk bedankt. Het toenmalige bestuur was geschokt en kwam op mijn campuskamertje uitleggen wat ik opgaf. Dat was dringen op de vierkante 10 meter, maar we hebben elkaar goed gesproken. Ik heb ze helder kunnen uitleggen hoe ik tot de keuze was gekomen en dat een proefperiode als A-lid een tweebaansweg is, dus voor beide partijen geldt. Samen met een vriend en een vriendin was ik het ene procent van de hele school dat geen lid was. Overigens ben ik door menigeen toegefluisterd dat zij ook wel hadden willen opzeggen, maar bij het afstuderen graag bij het gala wilden zijn, dus in de tussentijd maar doorgingen met barhangen met de andere 99%.

Ik weet niet wat mij zo dwars heeft gemaakt. Was het mijn opvoeding waarin ik zelfredzaam werd gemaakt? Waren het mijn genen (mijn vader kon ook vrij duidelijk zijn in wat hij wilde en verwachtte)? Waren het mijn vrienden?

Nou over dit laatste kan ik wel zeggen dat ik tot mijn pubertijd niet dwars lag en me probeerde te voegen naar de partij die het meest populair leek te zijn. De groep die onderling plezier had en die een bepaalde getalsmatige overhand had op het schoolplein of in het klaslokaal. Ik probeerde de informele leider te pleasen en op de middelbare school begon ik me te kleden als hen (polo's met kraagje omhoog). Het mocht niet baten. Op zijn best hing ik er een beetje bij, maar over het algemeen waren de eerste drie jaar op de middelbare school voor mij een zoektocht naar een goed plekje waar ik kon zitten zonder dat het opviel dat ik alleen was. Pas toen ik op een gegeven moment dacht dat het niet erger kon, liet ik alle schijn varen en deed ik wat ik op dat moment goed achtte. Opvallend genoeg was dat ook het moment waarop ik 'gezien' werd en toegelaten tot het inner sanctum van de groep.

Wat misschien toch een beetje jammer was, was dat ik op dat moment zo'n stap had genomen, dat ik niet meer terug kon. Ik wilde me niet meer voegen naar de groep. Zo terugkijkend zie ik dat ik vaak een aanloopje nodig had om me goed te voelen in groepjes, hoe lief en gezellig de mensen ook. Ik heb de kracht gevoeld om helemaal mezelf te kunnen zijn. Ik wil daar niet op inleveren maar ik ken de neiging in mij om me te voegen naar de groep. Uit zelfbescherming nader ik groepen met enig voorbehoud.

Ondanks of dankzij dit alles: ik ben een gelukkig mens en toch ook lid van een aantal groepjes. Zo zijn daar vrienden in divers verband en een koor. Zolang ik mezelf toesta om mezelf te zijn, gaat dat goed.

Wil jij ook je kracht vinden? Wil je je ontwikkelen tot een zelf-standig mens? Laat het me weten, ik denk graag met je mee wat jouw volgende stap kan zijn.